

Л.Г. Василенко,

*кандидат архітектури, доцент Київського національного
університету будівництва і архітектури*

ПЕДАГОГ, АРХІТЕКТОР, НАУКОВЕЦЬ – В.В.ЧЕПЕЛИК

Доповідь присвячена науково-педагогічній діяльності архітектора, професора Київського національного університету будівництва і архітектури Віктора Васильовича Чепелика (1927-1999), який, починаючи з 50-х років минулого століття займав провідне місце в архітектурній школі. Своєю науково-педагогічною діяльністю він продовжував традиції підготовки архітектурних кадрів, започатковані педагогами старшого покоління: О.Вербицьким, Я.Штейнбергом, В.Кричевським.

Знаний як педагог, вчений (дійсний член Української Академії архітектури, почесний доктор НДІПІАМ). Його подвижницька науково-педагогічна діяльність – різнобічна, захоплює своєю ґрунтовністю, уважністю до студентів і любов'ю до пізнання.

Особливість педагогічної діяльності В.В.Чепелика – це поєднання різнобічних та глибоко продуманих методик щодо викладання курсів лекцій: «Вступ до архітектури», «Архітектурне проектування», «Основи архітектурної композиції», «Історія архітектури Середньовіччя і Нового часу». З 1988 року за його ініціативою на архітектурному факультеті нашого університету почалося викладання курсу «Історії української архітектури». Ним розроблялися програми до зазначених курсів, в яких з усією повнотою охоплювався великий масив матеріалу, що складав зміст лекцій. Строго було враховано при цьому обмежену кількість академічних годин.

З великим захопленням студенти слухали його курс лекцій «Західна архітектура початку ХХ століття». Запропоновані «Програми-завдання», «Програми і методичні завдання» до курсових робіт, учбові плани навчальних посібників точно орієнтували студентів до засвоєння матеріалу і виконання ними графічних робіт.

Підготовка аспірантів, наукових кадрів для архітектурної школи була невід'ємною часткою його наукової діяльності. Розроблена В.В.Чепеликом схема підготовки науковців передбачала певну етапність: участь НТК, ґрунтовний збір матеріалу для визначення теми майбутньої наукової теми, натурне обстеження, архівні розвідки, визначення об'єкта дослідження, вміння логічно проводити лінію аналітичного дослідження.

В доповіді зазначено, що наукові статті, історичні матеріали В.В.Чепелика, присвячені творчості архітекторів: В.Кричевського, В.Троценка, О.Вербицького, діячів: І.Яворницького, О.Сластіона, М.Самокіша та багатьох

інших митців надихали його до ще більшої праці, глибокого вивчення особливостей їх творчості.

З великою шанобливістю В.В.Чепелик ставився до вивчення пам'яток українського архітектурного стилю (модерн) в Києві, Полтаві, Дніпропетровську, Одесі, Львові та інших містах України.

Доробок вченого складають наукові праці, посібники, дисертаційні роботи його учнів, педагогічна праця, малюнки, проекти, які є зразком великої працездатності і розуміння важливості вивчення історичної спадщини свого краю.

О.І. Єжова,

*асистент Київського національного університету
будівництва і архітектури*

ОСНОВИ АВТОРСЬКОЇ МЕТОДИКИ ПРОЕКТУВАННЯ ПІДЗЕМНИХ АВТОМОБІЛЬНИХ СТОЯНОК

Вивчення функціональної та об'ємно-планувальної організації підземних автостоянок свідчить про те, що формування даного простору нерозривно пов'язано із особливостями проектування різноманітних типів житлових будинків та комплексів. Містобудівна практика свідчить, що в останній час з'явилися деякі теоретичні та практичні пропозиції щодо покращення методики проектування окремих типів житлових комплексів та відповідних підземних стоянок.

Разом з тим ці пропозиції розрізнені та не являють собою єдиної системи. Більшість проектних розробок підземних автостоянок впроваджуються при будівництві житлових комплексів незалежно один від одного, мають різні архітектурно-планувальні, технологічні та конструктивні схеми, що заважає подальшому удосконаленню комплексної забудови жилих утворень.

Головною метою методики повинні бути не окремі споруди (стоянки), а система максимально уніфікованих просторових модулів, на основі яких створюються універсальні блоки, які є основою формування груп та комплексів. З безлічі архітектурно-планувальних рішень стоянок необхідно отримати оптимальні, універсальні та уніфіковані об'ємно-планувальні та конструктивні рішення, що дозволить створити якісний рівень проектування.

Методика проектування підземних автостоянок повинна ґрунтуватися на чотирьох взаємопов'язаних рівнях уніфікації:

- I рівень – “модуль” – це система взаємопов'язаних конструктивно-планувальних модулів;
- II рівень – “блок-модуль”, що є головним базовим елементом уніфікації функціонально-планувальних параметрів стоянок;